

TOM SWETERLITSCH

PŘEKLAD MICHAEL TALIÁN

TOMSWETERLITSCH

TERMINUS

Praha 2019

The Gone World

Copyright © 2018 by Thomas Sweterlitsch
First published in English,
G. P. Putnam's Sons an imprint
of Penguin Random House LLC

Czech edition © Martin Královec - Planeta9, 2019
Translation © Michael Talián, 2019

ISBN 978-80-88321-00-2 (tištěná verze)
ISBN 978-80-88321-01-9 (ePub)
ISBN 978-80-88321-02-6 (mobi)
ISBN 978-80-88321-03-3 (pdf)

Vidíte, co se sběhne v příštím čase
a co z nás živých netuší teď žádný,
však s tím, co je, to u vás jinak má se.

Dante, Peklo, *Zpěv desátý*

PROLOG

2119

Varovali ji, že uvidí věci, s nimiž se její mysl nedokáže vyrovnat. V mrtvém lese, v zimě – nekonečné zimě, mezi kmeny zčernalými dávným požárem a pokrytými ledem. Některé byly vyvrácené, jejich ohořelé větve tvořily mřížoví. Stoupala terénem mezi mrtvými borovicemi celé hodiny, ale bylo jí teplo díky skafandru, dostatečně tenkému, aby se v něm mohla bez potíží pohybovat. Skafandr byl oranžový, výcvikový: jednalo se o její první výpravu do vzdálené budoucnosti Země. Ať se podívala kamkoli, jakýmkoli směrem, viděla jen bledou mrazivou oblohu a zasněženou půdu přeškrtanou padlými stromy. Svítala tu dvě slunce – známý bledý sluneční kotouč a nápadný, bílé zářící fenomén, který její instruktor nazýval bílou dírou. Tohle místo kdysi bývalo Západní Virginií.

Značně se vzdálila od základního tábora a měla čím dál větší obavy, že se nestihne včas vrátit k výsadečkovému modulu, který jí má vyzvednout. Kontrolka dozimetru ukazující, nakolik byla vystavena radiaci, za několik posledních hodin přešla od jasně zelené k barvě rybníčního šlemu. Tohle místo ji infikovalo, vzduch i půda byly znečištěné kovovými výparry z částicek dostatečně drobných, aby prošly skafandrem do jejího těla. Její instruktor je nazýval KTN – kvantové tunelující nanočástice. Zeptala se ho, jestli je to něco jako hejno robotů, ale podle něho by se o nich mělo uvažovat spíše jako o rakovině – usadí se jí v buněčných mikrokánálcích, a jakmile jich bude dost, bude ztracena. Nikoli mrtvá, pokračoval, ne doslova – upozornil ji, že uvidí, co KTN provádějí s lidskými těly, ale její podvědomí to možná odmítne, naplní ji odpor a pocití intenzivní potřebu *nevidět*.

Jeden ze spálených stromů, téměř holý kmen borovice zbarvený dobřela povlakem popela, ještě stál – a když tento popelavý strom minula, okolní prostředí prošlo proměnou. Stále to byl zimní les, ale bez spálených a vyvrácených stromů. Borovice teď byly svěží a zelené, i když je pokrýval sníh. Silné větve vzdálených stromů, sotva viditelných přes padající sníh, se prohýbaly pod tíhou ledu. *Jak jsem se tu ocitla?* Ohlédla se: žádné stopy, dokonce ani její vlastní. *Ztratila jsem se*. Prodírala se větvemi a jehličím, vysílená namáhavou chůzí závěsemi. Minula další dobřela spálený strom, stejný jako první – mrtvý, se zbytky popelavě šedých větví. Nebo to byl tentýž strom? *Chodím v kruhu*, pomyslela si. Drápala se přes kořeny a kameny, klouzala po sněhu a snažila se najít něco povědomého, rys krajiny, který by poznala. Protáhla se mezerou mezi borovicemi a vyšla na mýtinu, ke břehu černé řeky. Když spatřila ukřížovanou ženu, vykřikla.

Žena visela obličejem dolů, ale kříž chyběl; vznášela se ve vzduchu nad černou vodou. Kolem jejích zápěstí a kotníků plál oheň. Vytrčený napnutý hrudník, vyhublá jako po dlouhém hladovění; černé stopy gangrény na nohách. Tvář plná podlitin, fialová, zakrvácená, světlé blond vlasy padaly tak nízko, až se dotýkaly hladiny vody. Pak v ukřížované ženě poznala sama sebe a padla na břehu černé řeky na kolena.

Je to klam vyvolaný KTN, pomyslela si. Bylo to odpudivé, naprosto absurdní. *Mám je v sobě, způsobují, že vidím takové věci* –

Při pomýšlení na KTN hromadící se v jejích buňkách a mozku se v ní vzedmula panika – ale i tak si uvědomovala, že se nejedná o žádnou halucinaci, že ukřížovaná žena je skutečná, stejně skutečná jako řeka, led a stromy. Napadlo ji, že ženu stáhne dolů, ale děsila se jí dotknout.

Barva na dozimetru přešla od zelené ke žluté. Rozběhla se a aktivovala nouzový signál. Snažila si vybavit, kde ji mají vyzvednout – ale les kolem řeky nepoznávala, ztratila se. Vydala se po cestě, po níž podle jejího názoru přišla. Zmítal jí ledový vítr, klouzala po sněhu. Minula další bílý strom, stejný jako ostatní – *nebo ne, to musí být on...* spálená borovice s krunýřem popela místo kůry. Žlutá barva na přístroji přešla do odstínu načervenalé hlíny. *Ne, ne, ne*, pomyslela si a opět zrychlila, v podřepu se prodírala mezi větvemi. Dozimetr se rozblíkal jasně červenou barvou. Udělalo se jí špatně a zhroutila se, tíha vlastní krve ji stáhla k zemi. Plazila se vpřed mezerou mezi stromy, aby zjistila, že je opět na mýtině u břehu černé řeky, na scéně svého ukřížování, ale teď tu viselo nekonečné množství ukřížovaných, po celé délce řeky se vznášely obličejem dolů tisíce nahých mužských a ženských těl, křičících ve světle dvou sluncí.

„Co se to děje?“ zeptala se sama sebe nahlas.

Přicházela o zrak, lapala po dechu, Když na nebi spatřila blikající světla, pomyslela si, že ztrácí vědomí, ale byly to reflektory *Thesea*, jednoho z výsadečkových modulů. *Můj signál*, došlo jí – *záchrana*. Modul při přistávání párkrát poskočil a pak zůstal stát na ledu.

„Tady,“ zašeptala slabě. Pokusila se zakřičet: „Tady jsem.“

Dva muži v těsných olivových skafandrech námořnictva se protáhli průlezem a zamířili k řece. „Jsem tady,“ hlesla, ale muži byli příliš daleko, aby ji mohli slyšet. Pokusila se odplazit od hranice stromů, chtěla se k nim rozběhnout, ale nedokázala se postavit. Viděla oba muže vstoupit po boky do řeky. Stáhli ukřížovanou

ženu ze vzduchu a jeden ji vzal do náručí. Zabalili ji do tlustých dek.

„Ne, já jsem tady, jsem *tady*,“ vyrazila ze sebe a přitom sledovala, jak vnášejí ukřižovanou ženu, její jinou verzi, na palubu modulu.

„Jsem tady,“ řikala, „prosím.“ Kontrolka přístroje ztmavla na bahnitou hnědou barvu, dalším odstínem bude černá, barva smrti. Zavřela oči a čekala.

K vědomí ji probral prudký zátah trysek. Došlo jí, kde je – v jedné z gondol modulu, se zápěstími a kotníky připoutanými k lůžku, hlavu a krk jí jistily polstrované opěrky. Byla paralyzovaná a chvíle se pod dekami svázanými v rozích. Přetížení vyvolané startem sláblo, až se změnilo ve stav beztlíže.

„Vraťte se, prosím. Jsem tam dole, leťte prosím *zpátky*, neopouštějte mě –“

„Budeš v pořádku, postaráme se o tebe,“ řekl jí instruktor plující gondolou k lůžku. Byl mnohem starší než ona, měl prošedivělé vlasy, i když jeho modré oči působily mladě. Jemně se jí dotkl, aby jí změřil pulz. „Budou tě hodně bolet zápěstí a kotníky,“ oznámil jí. „Nevím, čím jsi byla přivázaná, ale máš popáleniny. Podepsala se na tobě zima, máš rozsáhlé omrzliny. Podchladila ses.“

„Máte nesprávné tělo.“ Pamatovala si, že nějakým způsobem viděla sama sebe, jak se v oranžovém výcvikovém skafandru plazí podél hranice stromů. „Musíte mi věřit, prosím. Jsem pořád tam dole. Neopouštějte mě, prosím –“

„Ne – jsi *zpátky* v *Theseovi*,“ řekl její instruktor. „Našli jsme tě v lese.“ Měl modré sportovní kraťasy, bílé podkolenky vytažené ke kolenům a šedé triko NCIS. „Jsi zmatená. Pohrávají si s tebou KTN. Máš je v krvi, nebezpečné množství.“

„Vy to nechápete,“ řekla a pokoušela se na vše rozpomenout, ale byla zpomalená. „Co to mám v sobě? Nevím, co jsou to KTN.“ Jektala zuby, třásla se. Jejímí údy projížděla trýznivá bolest, ostré záblesky nervové bolesti, ale prsty na ruce ani na nohou necítila. Vzpomněla si, jak si u řeky sundala skafandr a svlékla se. Vybavila si, jak se do ní pustil mráz, jak jí spaloval ramena. Vzpomněla si na oheň na zápěstích a kotnících. Vzpomněla si, jak hodiny, možná celé dny visela obličejem dolů nad hučící černou vodou. Když se viděla projít mezi borovicemi, přála si zemřít. „Nechápu to,“ řekla a rozplakala se bolestí.

„Naší hlavní starostí jsou teď tvoje omrzliny a podchlazení,“ oznámil jí instruktor. Přepnul blíže k jejím nohám a odhrnul cíp deky, aby se na ni podíval. „Ach, Shannon. Ach –“

Zvedla hlavu a zjistila, že má fialovo-černé a oteklé nohy. Kůže v okolí omrzlin byla nažloutlá a odlupovala se. „Bože, ne. Ach bože, ne.“ V šoku téměř nabyla dojmu, že se musí jednat o cizí nohy, číkoli, jen ne její. Někdo jí mezi prsty vložil kousky vaty. Po levé noze se směrem nahoru táhly fialové čáry. Instruktor jí třel nohy navlhčenou žínkou, ale necítila vodu, ani když klouzala ze žínky přes její prsty a vylétala do vzduchu jako skleněné korálky.

„Máš narušenou paměť, tvoje vzpomínky mohlo ovlivnit podchlazení,“ řekl instruktor. „Nadporučík Stillwell s četařem Alexisem tě zachránili a stabilizovali. Už nejsi tam dole, jsi tady a v bezpečí.“

Jména jí nic neříkala. „Já je neznám.“ Přistávací modul pilotoval nadporučík Ruddiker spolu s četařem Leem – pokud si pamatovala, žádný Stillwell tam nebyl. Okno rámovalo pohled na teď už vzdálenou Zemi, bíle mramorovanou mlhou a ledem. Přemítala o svém těle umírajícím ve skafandru dole v divočině, ale její skafandr visel v jedné ze skříní gondoly, jasně oranžový jako lovecké maskáče. *Co se to se mnou k čertu děje?* I když měla zápěstí a kotníky zakryté obvazy, z nichž byla cítit mast, kůže ji páčila, jako by se polila kyselinou.

„Bolí to,“ stěžovala si. „Hrozně to bolí.“

„Informovali jsme zdravotníky,“ řekl instruktor. „Ujmou se tě, jakmile se spojíme s lodí.“

„Co... co se stalo tam dole? Co se mi stalo?“ zeptala se. „Visela jsem. Všichni –“

„Viděla jsi nad řekou ukřižované lidi,“ odpověděl. „Taky jsem je často viděl, když jsem cestoval časem, abych studoval Terminus – říkáme jim ‚viselci‘. Ukřižovali je KTN. Stejně jako tebe.“

„Říkal jste, že je mám v krvi. Dostaňte je ven, dostaňte je ze mě –“

„To už jsme řešili, Shannon – nejde to. Byla to součást výcviku. Domníval jsem se, že jsi připravená. Varoval jsem tě před nimi.“

„Ne, to není pravda,“ řekla a snažila se zkoncentrovat i přes bolestivé pulzující pálení v zápěstích. Měla zmatek ve vzpomínkách, byla popletená... pamatovala si, že cestovala do Hlubokého času na americké kosmické lodi *William McKinley* – do roku 2199, nebo do jedné z nekonečných možností roku 2199 vzdálené téměř dvě stě let. Když dorazili, visela nad Zemí bledá záře svítící jako druhé slunce – ohromilo to celou posádku. Nikdo nevěděl, co má bledé světlo znamenat. Nikdo ji nevaroval před KTN ani před viselci. „Říkal

jste, že mě vezmete domů, nic jiného.“

„Shannon,“ řekl bezmocně instruktor. Znovu jí začal třít nohy žínkou. „Nevím, co na to říct. To podchlazení – mohlo způsobit amnézii. Možná, až se uzdravíš –“

Z reproduktoru se ozval hlas, který nepoznávala. „*Setkání s Williamem McKinleym. Připravte se na spojení.*“ Vzpomněla si, jak se pod ní valila černá voda. Znovu se podívala na svoje nohy. Do pravé se vrátila trocha barvy, ale prsty levé nohy měla stále černé a čáry stoupající vzhůru ztmavly. Z toho pohledu se jí udělalo zle.

Bojovala se zmatkem. „Co jsou? Co jsou KTN – co to mám v sobě? Je mi jedno, že jsme to podle vás už probírali.“

„Nevíme, odkud jsou nebo o co jim jde,“ odpověděl instruktor. „Možná ani nic nechtějí. Jsou to kvantové tunelující nanočástice. Domníváme se, že pocházejí z jiné dimenze – projdou bílou dírou, tím druhým sluncem, které jsi viděla. Dojde k tomu někdy v naší budoucnosti. Zapříčiní událost, kterou nazýváme Terminus.“

„Ta ukřižování.“

„Okamžik, kdy lidstvu vyprší čas,“ řekl instruktor. „Nikdo nezůstane naživu. Alespoň ne v konvenčním smyslu. Z lidí se stanou viselci, ale také běžci. Miliony jich poběží ve velkých tlupách, dokud se jejich těla nerozpadnou nebo nevběhnou do oceánu, aby se utopili. Někteří vyhrabou díry a pak si do nich lehnou. Jiní si stoupnou obličejem k nebi a ústa se jim naplní stříbrnou tekutinou. Seřadí se na plázcích a budou provozovat cosi jako kondiční cvičení.“

„Proč?“

„Nechápeme proč, nebo za jakým účelem. Možná žádný neexistuje.“

Představovala si, že cítí KTN ve své krvi jako parazity. „Ale tohle je jen jedna z verzí budoucnosti. Je to jen pouze jedna z nekonečna možností. Existují i jiné varianty, jiné budoucnosti. Terminus nemusí přijít.“

„Terminus je stín snášející se na budoucnost lidského druhu,“ řekl instruktor. „Terminus je na konci každé časové linie, kterou jsme navštívili. A přibližuje se. Nejprve jsme ho datovali do roku 2666 – ale další cestovatelé vypověděli, že se Terminus posunul blíže, do roku 2456. A pak se přiblížil ještě víc, do roku 2121. Pochop, Terminus je jako ostří gilotiny padající k nám. Námořnictvo se svou flotilou dostalo za úkol najít způsob, jak tomu stínu uniknout, a naším posláním je námořnictvo podporovat. Všechno, co tě naučím, všechno, co uvidíš, má našemu druhu pomoci vyhnout se Terminu. Musíme zpod stínu najít cestu.“

„Co dalšího ještě uvidím?“

„Konec všeho.“

ČÁST PRVNÍ

1997

Jedna

„Haló?“

„Zvláštní agentka Shannon Mossová?“

Toho muže podle hlasu nepoznávala, ale neuniklo jí, jak protahuje samohlásky. Vyrostl tady, v Západní Virginii nebo v Pensylvánii, ve venkovské oblasti.

„Tady Mossová,“ ohlásila se.

„Byla vyražena rodina.“ Hlas se mu chvěl. „Dispečink okresu Washington přijal těsně po půlnoci hlášení na tísňové lince. Pohřešuje se dívka.“

Byly dvě hodiny ráno, ale zpráva zafungovala jako ledová sprcha. Úplně se probrala.

„S kým mluvím?“

„Zvláštní agent Philip Nestor, FBI.“

Rozsvítila lampičku na nočním stolku. Stěny jejího pokoje pokrývala krémová tapeta se vzorkem révy a modrých růží. Přejížděla po vzorku očima a přemýšlela.

„Proč se mám účastnit vyšetřování?“ zeptala se.

„Vím tolik, že náš řídící zvláštní agent komunikoval s ústředím a dostal instrukci přibrat vás k vyšetřování,“ řekl Nestor. „Vyžadují asistenci NCIS. Náš hlavní podezřelý je členem jednotky Navy SEALs.“

„Kam mám přijet?“

„Do Canonsburgu, ulice Cricketwood Court, odbočíte na ni z Hunter’s Creeku.“

„Zřejmě myslíte Hunting Creek.“

Hunting Creek a Cricketwood Court znala – v té ulici bydlela Courtney Gimmová, její nejlepší kamarádka z časů dospívání. Obraz Courtneyiny tváře se vynořil Mossově v paměti, jako když se na vodní hladinu vyhoupane led.

„Kolik je obětí?“

„Trojitá vražda,“ řekl Nestor. „Je to zlé. Ještě jsem –“

„Přibrzďte.“

„Jednou jsem viděl pár dětí sražených vlakem, ale ještě nic podobného.“

„Oukej,“ řekla Mossová. „Říkal jste, že oznámení přišlo po půlnoci?“

„O něco později. Sousedka zaslechla rozruch a nakonec zavolala na policii –“

„Už si s ní někdo od vás promluvil?“

„Teď je u ní jeden z našich,“ potvrdil.

„Bude mi trvat něco přes hodinu, než se tam dostanu.“

Než se pokusila vstát, soustředila se na rovnováhu – její pravá noha byla štíhlou a svalnatou nohou sportovkyně, ale levá končila v polovině stehna kónickým pahýlem obaleným svaalem jako těstem. Nohu ztratila před lety, po ukřižování v kruté zimě Terminu – transfemorální amputace. Chirurgové námořnictva museli odříznout část postiženou gangrénou. Když se postavila, stála na jedné noze jako dlouhonohý brodivý pták a pohupovala se kvůli rovnováze na polštářcích prstů. Na dosah měla francouzské hole, které odkládala mezi postel a noční stůl. Vložila předloktí do opěr, sevřela rukojeti a vydala se přes ložnici, chaotickou změť oblečení a časopisů, kompaktních disků a jejich krabiček – vesměs samá rizika uklouznutí, před nimiž ji varovala ergoterapeutka.

Cricketwood Court...

Při myšlence na návrat se Mossová zachvěla. V prvním ročníku střední školy byly s Courtney jako sestry – víc než sestry, byly zcela nerozlučné. Vzpomínky Mossově na Courtney tvořily tu nejsladší podstatu letních prázdnin z dětství – nekonečné dny strávené u bazénu, horské dráhy v Kennywoodu, společné cigarety u Chartierova potoka. Courtney ve druhém ročníku zemřela, zavraždili ji na parkovišti pro pár dolarů v peněženke.

Když se oblékala, běžely na televizi v ložnici hlavní zprávy. Nanesla na pahýl antiperspirant a pak si přes tupý konec stehna vyrolovala ke kyčli polyuretanový návlek, jako by si oblékala nylonovou podkolenku. Pak elastický návlek vyhladila, aby odstranila případné vzduchové bubliny, které pod ním mohly zůstat. Měla Ottobock C-Leg, prototyp mikroprocesorem řízené protézy původně navržené pro zmrzačené vojáky. Mossová vsunula stehno do dutiny v protéze a postavila se – hmota jejího stehna vytlačila z karbonového lůžka vzduch, až se protéza podtlakem přisála k pahýlu. C-Leg u ní vyvolávala pocit, jako by měla odhalenou kostru – ocelovou kost místo holeně. Oblékla si volné kalhoty a halenu perlové barvy. Vložila do pouzdra

služební zbraň. Vzala si přiléhavé semišové sako. Poslední pohled na televizi: Dolly schoulená na slaměné podestýlce ve svém kotci, Clinton ohánějící se čerstvě podepsaným zákazem klonování lidí, reklamy na *NBA* na *NBC*, Jordan versus Ewing.

Cricketwood Court byla slepá ulice, řadové domky a trávničky omývala světla majáků. Čtvrt na čtyři ráno; sousedé věděli, že se něco stalo, ale asi ještě netušili co – pokud vykukovali z oken, viděli směsku policejních jednotek, aut šerifa a policejního oddělení Canonsburgu a hlídkových vozů státní policie. Spleť jurisdikcí nakonec doplnili i federální agenti. Případy Mossová se obvykle týkaly námořníků Velitelství kosmických sil námořnictva na opuštěném z „Hlubin“, černých operací v Hlubokém vesmíru a Hlubokém čase. Barové rvačky, domácí násilí, drogové přečiny, vraždy. Pracovala na případech, kdy námořníkům povolily nervy a umlátili manželky nebo přítelkyně. Byly to tragické události, někteří námořníci neunesli pohled na hrůzy Terminu nebo na záři cizích slunců. Zajímalo ji, co najde tady. Nedaleko parkovalo auto okresního koronera. Záchranky a hasičské vozy zahálely. Mobilní laboratoř FBI zacouvala přes chodník na trávník domu její přítelkyně z minulosti.

„Ježíšikriste...“

Dům, jak si jej Mossová pamatovala z dětství, jako by zastíňoval stávající – jako dva současně puštěné filmy, vzpomínky a místo činu. Courtneyina rodina se odsud před dlouhou dobou odstěhovala a Mossovou by nikdy nenapadlo, že do domu dávné přítelkyně ještě někdy vstoupí, a určitě ne za podobných okolností. Byl to dvoupatrový dům na konci řady, v níž se ostatní odrážely jako v zrcadle. Všechny měly stejné vjezdy, malé garáže, vstupní verandy ozářené jedním světlem a identické cihlové fasády s bílým vinylovým obložením. Mossová tu v době dospívání strávila snad víc času než doma – stále si pamatovala staré telefonní číslo Gimmových. Vtíravý pocit, jako by se jedna realita mísila s druhou, jako když žlutek vytéká prasklinou ve skořápce. Napila se kávy z termosky a protřela si oči, jako by se chtěla probudit, aby se přesvědčila, že se skutečně jedná o stejný dům a že se jí to nezdá. *Shoda okolností*, řekla si. Na předzahradce kdysi kvetla svída, ale někdo ji mezitím pořežal.

Mossová zastavila pick-up u policejní zábrany. K jejím dveřím se naklonil zástupce šerifa s fotrovským pupkem a chaplinovským knírem, který by byl legrační, nebýt únavy v jeho očích. Snažil se ji přimět, aby se otočila a odjela. Stáhla okénko a ukázala průkaz.

„Co je to?“ zeptal se.

„Námořní vyšetřovací služba,“ oznámila, zvyklá vysvětlovat zkratku agentury. „Federální agentka. Zajímá nás možné propojení s armádou. Jak moc zlé to je?“

„Kolega tam byl a říkal, že to je to nejhorší, co kdy viděl, zatraceně nejhorší.“ Z pusy mu táhla káva. „Moc toho z nich nezbylo.“

„Byli tu novináři?“

„Ještě ne. Řekli nám, že sem jede pár přenosových aut z Pittsburghu. Nemyslím, že tuší, co tu najdou. Jinak je tady klid. Pojedte dovnitř.“

Trávník a vjezd uzavírala policejní páska natažená od sloupu pouličního osvětlení ke kovanému zábradlí verandy. U garáže postával hlouček forenzních techniků, kteří si dopřávali kuřáckou pauzu. Blížící se Mossovou sledovali bez obvyklých známek šovinismu a neskrývaného civění, s nimiž se někdy setkávala na místech činu – pokukovali po ní s utrpeným výrazem v očích, jako by je mrzelo, co bude muset přestát.

Vchod zakrývala plastová celta, ale jakmile se pod ní v podřepu protáhla, zaútočil na ni zápach, ostrá nasládlá pachutí krve, hniloby a výkalů smíšená s chemickými výpary forenzních roztoků, přenosných laboratoří a etanolu. Pachy ji okamžitě prosytily, ostrý kovový podtón krve jí v ústech navodil pocit, jako by cucala měďáky. Vstupní hala se hemžila techniky v ochranných kombinézách, zaměstnanými shromažďováním důkazů a pořizováním fotografií. Těsně před prvním pohledem na místo činu zalila Mossovou vlna nervózního očekávání; když však zašla za roh a zjistila, s čím se musí vypořádat, nervozita vyprchala a nahradilo ji naléhavé a žalostné nutkání poskládat rozbité dílky co nejdříve do původního stavu.

Na podlaze ležela žena s chlapcem. Jejich obličejové tvořila směs mozku, krve a úlomků kostí. Chlapec, podle odhadu Mossová deseti až jedenáctiletý, měl flanelové kalhoty a triko místo pyžama. Ženina noční košile byla celá od krve, holé nohy dostávaly posmrtný namodralý odstín. Oba byli úplně vykuchaní. Koberec byl tak nasáklý, že se v jeho nepravidelných drážkách tvořily kaluže krve a výkalů. Ze zápachu se jí zvedal žaludek. Pomyslela si, že chlapce a jeho matku vlastní pachy ponižují, degradují jejich lidství na splašky

a bezforemnost.

Mossová se už dávno naučila disociační techniky, jak se dívat na mrtvoly jinýma očima, a pokud možno co nejméně oddělovat zohavená těla od osob, jimiž kdysi bývaly – vnímat přítomné kolegy jako lidské bytosti a mrtvoly jako forenzní předměty. Ženu usmrtil jeden ze dvou úderů do hlavy, buď do levé lícní kosti, nebo do temenní kosti z téže strany. Její levá zornice se rozlila do širokého černého koláče. Mossová si všimla, že chlapci někdo odstranil všechny nehty, a to i na nohou. Prohlédla si ženu a zjistila, že ani ona nemá nehty. Někdo – bezpochyby muž – ty lidi zabil a pak si klekl do krve, aby jim odstranil nehty. Nebo jim je vytrhal předtím, než je zabil? Proč to udělal? Jeden z techniků natahoval vlákna od cákanců krve na stropě a na zdech a vytvářel pavučinu vytyčující oblast jejich sbíhání – zdálo se, že oběti v okamžiku úderu klečely jako při popravě. Místnost, kde zemřely, byla nevýrazně zařízená – vůbec se nepodobala pohodlnému, útulnému obývacímu prostoru její nejlepší kamarádky. Teď byla vymalovaná světle hnědou barvou, s lištovým systémem osvětlení. Žádné obrazy ani fotografie na zdech; pokoj nepůsobil zabydleně, jako by byl dům připravený na prodej.

„Shannon Mossová?“

Jeden z mužů v ochranných kombinézách ustal v práci. Krvavé oči, téměř do fialova, sinalá tmavá kůže, dvě mastné čáry mentolové masti pod nosem.

„Zvláštní agentka, NCIS,“ řekla.

Muž přešel obývací pokoj po vyvýšených nerezových stupíncích, které tam vyšetřovatelé rozmístili, aby nešlapali do krve. V ústech měl žvýkačku. „Jsem William Brock, řídící zvláštní agent. Promluvme si.“

Brock ji provedl úzkou kuchyní, kde se shromáždilo několik mužů, už bez ochranných obleků. Po dlouhých hodinách práce měli zmačkané košile a kravaty, tváře pobledlé nevyspáním. Na Brockovi však únava nebyla znát – jako by se nehodlal zastavit, dokud nechytí vraha. Když Mossovou vedl, tvářil se téměř našťavaně, jako by se ho osobně dotýkalo, co se tu stalo. Byl poměrně vysoký a jeho zvučný baryton se rozléhal mezi tlumenými hlasy v místnosti.

„Pojďme sem, do toho kamrlíku,“ řekl a roztáhl chatrné shrnovací dveře místnosti vedle kuchyně.

Zbytek domu byl během let necitlivě zmodernizován, ale tenhle kamrlík zůstal stejný od doby, kdy jej Mossová navštívila naposledy. Působilo to znepokojivě – jako by na něj zapoměli, zatímco kolem běžel čas. Falešné dřevěné obložení a nevkusný lustr vyzařující do jantarova zabarvené světlo. Dokonce i stůl z dřevotřísky a plechové kartotéky byly podobné, pokud nebyly původní. Courtney jednou našla v jedné z kartoték schované dopisy, které si její rodiče posílali, když se rozváděli. Dívky si sedly na vstupní verandu a navzájem si je předčítaly – Mossovou ohromilo, jak naléhavé, téměř dětinské mohou být dopisy dospělého muže vlastní ženě. Napadlo ji, že se nijak neliší od středoškolských psaníček. Nic se nemění. Lidské srdce nestárne.

„Máme fotografie obětí?“ zeptala se Mossová. „Něco z poslední doby? Vůbec nelze odhadnout, jak asi mohly vypadat.“

„Máme pár alb,“ řekl Brock. „Stvrzenky od fotografa a negativy. Předáme vám je, jakmile budou vyvolané. Už jste viděla celé místo činu? Byla jste nahoře?“

„Nahoru se ještě musím podívat.“

Brock zavřel shrnovací dveře. „Potřebuji si s vámi promluvit, vyjasnit si pár věcí,“ řekl a posadil se za stůl z dřevotřísky. „V noci mi volal zástupce ředitele FBI, vytáhl mě z postele. Obvykle mi nevolá. Oznámil mi, že v Canonsburgu je federální místo činu a že ho mám uzavřít.“

„To ale není všechno, co vám řekl.“

Brock vycenil zuby – měl to být úsměv pro odlehčení, ale vypadalo to jako výraz bolesti. Vyplivl žvýkačku do stříbrného obalu a nahradil ji čerstvou černou tyčinkou. Z dechu mu zavanula lékořice. Mossová si na jeho tužce všimla otisků zubů – napadlo ji, že možná přestal kouřit, nebo se o to snaží. Čtyřicet, pětáctičet let, svalnatý – domyslela si, že pravidelně navštěvuje posilovnu. Představila si ho při boxerském tréninku nebo jak nabíhá kilometry na pásu v prázdné tělocvičně.

„Mám potíže pochopit, co mi zástupce ředitele oznámil,“ řekl Brock. „Stejně jako porozumět tomu, co jsme našli tady. Informoval mě o utajeném programu zvaném ‚Hluboké vody‘.“ Brock ta slova vyslovil jako zaklínadlo a přes oči mu přeběhl stín strachu. „Program námořnictva – černý projekt. Oznámil mi, že náš hlavní podezřelý, člen SEALs jménem Patrick Mursult, je spojený s programem Hlubokých vod spadajícím pod Velitelství kosmických sil námořnictva. Nařídil, abychom přibrali k vyšetřování Shannon Mossovou.“

Před tím mužem se před pouhými několika hodinami otevřel alternativní svět, pomyslela si Mossová, když viděla, jak se Brock snaží uvěřit neuvěřitelnému. Odhalili mu tajemství Hlubin – ale kolik mu toho

prozradili? Mossová si vzpomněla na první snový záblesk slunečního světla odrážejícího se od trupů flotily VKS ve vesmíru jako od diamantů rozsypaných po černém sametu – takovou krásu vidělo jen pár lidí. Představila si, jak Brock doma zvedá telefon, jak sedí na kraji postele a poslouchá, zatímco mu nadřizený popisuje něco, co mu muselo připadat jako zázrak.

„Mursult byl... nějaký druh astronauta,“ řekl Brock a drtil čelistmi lékořici. „Hluboký vesmír – chápu hluboký vesmír, dokážu pochopit, že jsme se dostali hlouběji do Sluneční soustavy, než bylo oznámeno, ale nechápu *jak*. Kvantová pěna –“

Takže mu řekli o Hlubokém vesmíru, ale ne o Hlubokém čase, pomyslela si Mossová. VKS mělo veřejnou tvář, za Reagana se podílelo na Hvězdných válkách, čerpalo z rozpočtu Ministerstva obrany spolu s Velitelstvím vzdušných a vesmírných sil a NASA, ale značná část operací byla přísně tajná. Mossová létala do Hlubokého vesmíru, ale také do Hlubokého času – cestovala časem do různých verzí budoucnosti, nejen aby byla svědkem Terminu, ale také kvůli vyšetřování zločinů. Těmto budoucnostem se říkalo NBT – nepřípustné budoucí trajektorie. „Nepřípustné“ proto, že budoucnost byla vrtošivá – budoucnosti, kam VKS létalo, byly pouhými možnostmi vycházejícími ze současných okolností. Důkazy shromážděné v budoucnosti nesměla využívat k zahájení stíhání v současnosti, protože k budoucnosti, již byla svědkem, možná nikdy nedojde.

„Považujte mě za zdroj informací,“ řekla Mossová. „Z toho důvodu jsem tady, proto jste mě měl povolat. Můj odbor v NCIS vyšetřuje zločiny, které mají nějakou souvislost s programem Hlubokých vod.“

„Nevím, čemu mám věřit,“ řekl Brock. „Nevím, čemu věřit ohledně Patricka Mursulta, ohledně černých operací vesmírného programu – všechno zní tak... nevím, do jaké míry to chápu.“

„Pohřešuje se dívka,“ řekla Mossová. „To je naše priorita.“

Zmínka o pohřešované dívce, o něčem, co lze vyšetřovat, mu pomohla zkoncentrovat se. „Marian Mursultová,“ řekl. „Sedmnáct let...“

„Marian,“ řekla Mossová. „Najdeme ji. Začněme dneškem.“

„Jako první se na místo činu dostali místní,“ řekl Brock už beze známek zmatku, „a jako podezřelého ihned označili Patricka Mursulta – došli k závěru, že to on vyvraždil vlastní rodinu. Jakmile policisté z Canonsburgu našli papíry, podle nichž byl Mursult námořník, zavolali do centra rezervistů, aby informovali námořnictvo. Identifikovali ho – sloužil pod námořnictvem ve Vietnamu, tehdy to musel být ještě kluk.“

„Co jste zjistili dál?“

„Váš nadřizený mi přeposlal fax s informacemi o Mursultovi z archivu v St. Louis,“ řekl Brock. „Klíčové informace, revize. Koncem 70. let byl členem SEALs. Od začátku 80. let sloužil pod VKS. Poddůstojník námořnictva první třídy, jeho záznamy však končí rokem 1983. Zdá se, že ten chlap žil mimo systém, všechno je napsané na jméno jeho manželky. Jeho oficiální status je nezvěstný v boji.“

Mariňák mimo systém, pomyslela si Mossová, námořník VKS nezvěstný v boji. Pokud se námořník ztratí v Hlubinách, je to tragédie, ale když se námořník, považovaný za ztraceného, najednou takhle objeví mimo systém, jde o celonárodní bezpečnostní hrozbu. „Musíme jej okamžitě lokalizovat.“

„Můžeme na toho chlapa najít něco konkrétnějšího?“ zeptal se Brock.

„Budu na tom dělat se svým šéfem, ale NCIS je civilní agentura,“ řekla Mossová. „Mám nejvyšší bezpečnostní prověrku stejně jako vy, ale informace o Hlubinách se poskytují jen limitovaně, v nejnútnejších případech. Můžeme pracovat pouze s tím, co nám námořnictvo prozradí.“

Brock vyplivl žvýkačku do obalu a odhodil do koše. „Zaměříme se na to, co víme,“ řekl. „Pachatel své oběti vzbudil a shromáždil v obývacím pokoji. Pak je napadl.“

„Čím?“ zeptala se Mossová.

„Sekerou,“ odpověděl Brock.

Představila si klečící ženu s chlapcem – vlhký úder, uvolnění sekery a další švih. Vyhazení rodiny jako štípání dřeva.

„Máme nějaký důvod pochybovat, že to udělal Patrick Mursult?“ zeptala se.

„Žádný,“ řekl Brock. „Ale nemusel být sám. Sousedka, která zavolala na tísňovou linku, se zmínila o jeho příteli, chlapovi s červeným pick-upem se značkou Západní Virginie. Zaměřili jsme se na to auto a snažíme se toho člověka najít. Popsala ho jako otravu, často jí parkoval ve vjezdu. Pick-up byl polepený spoustou nálepek. Teď se podíváme nahoru.“

Mossová vyšla za Brockem z kamrlíku. Podlezl policejní pásku a vedl ji nahoru po schodech, kam šla mnohokrát za Courtney, jejíž pokoj byl první po pravé straně. Zatočené kovové zábradlí se jí kroutilo pod rukou, ten pocit dobře znala. Po schodech stoupala sebevědomě, pohyb její protézy byl nepatrně trhavý,

motorizovaný. Brock se zastavil na nejvyšším schodu a podíval se na ni. Zdálo se, že ji pozoruje, jako by se jí připravoval zachytit, kdyby snad zakolísala nebo začala padat. Mossovou už unavovaly tyto trapné momenty, kdy si lidé poprvé uvědomili, že spolupracují s mrzákem, a snažili se přijít na to, jak se k ní mají chovat.

„Co se stalo tady?“ zeptala se.

„Jeho sedmiletá dcera, Jessica, prvnímú útoku unikla,“ řekl Brock. „Utekla sem.“

Courtneyin pokoj. Brock položil ruku na kliku. „Mám dvě dcery,“ řekl. „Dvě krásné holky...“

Otevřel dveře a nechal Mossovou vejít – vrátit se do toho pokoje bylo jako zavinout se zpátky do kokonu. Vybavila si, jak o prázdninách po šesté třídě malovaly zdi růžovou barvou, jak váleček vyjíždí z vaničky, jak Courtney vyjekla pokaždé, když jí barva skápla ze stropu do černých kudrlin. Vzpomněla si na vyfukování cigaretového kouře skrz okenní síto v letním parnu, na vinyl AC/DC na talíři gramofonu. Pouštěly si *Powerage* dokola, dokud deska nebyla tak poškrábaná, že hrálo jen prvních pár vteřin skladby „What's Next to the Moon“. Pokoj byl teď levandulový, s bílou komodou a palandou – Mursultovy dcery se o něj musely dělit. Plakáty Zeppelinů a Van Halen nahradil DiCaprio z filmu *Romeo a Julie*, ale pokoj působil stejně. Tělo Jessiky Mursultové leželo v koutě, kde mívala Courtney postel. Dívčina noční košile byla roztržená, na zádech mezi lopatkami zela hluboká rána, rozšklebená jako otevřená ústa.

Chudák holka. Chudák holka...

„Jste v pořádku?“ zeptal se Brock.

„Kde jsou jejich nehty?“ zeptala se Mossová. Sotva se dokázala soustředit, ale všimla si, že nehty na rukou a nohou chybí i dívce.

„Zbledla jste,“ řekl. „Nechcete si sednout?“

„Jsem v pořádku –“

Zakolísala a Brock jí položil dlaň na záda, aby ji zachytil. „Děkuji,“ řekla, i když se stále cítila nejistě. Projely jí rozpaky. *Dej se dohromady*, řekla si. „Já... já nevím, co se děje. Promiňte.“

Brock ji vyvedl z ložnice do chodby. „Poslyšte,“ řekl a zavřel za nimi dveře, „dívat se na něco takového je těžké pro kohokoli, obzvláště když na to nejste zvyklá. Je naprosto v pořádku, když se vám z toho trochu podlomí kolena.“

„Musím vám něco říct,“ řekla. „Tohle je... dnes mám trochu problém, je to zvláštní situace. Já ten dům znám.“

„Pokračujte.“

„Vyrostla jsem v těchhle místech,“ vysvětlovala Mossová. „Jako dítě jsem v tomhle domě prakticky bydlela. Žila tu má nejlepší kamarádka, Courtney. Jmenovala se Courtney Gimmová. Tohle byl její pokoj. Strávila jsem v něm hodně času. Její postel stála přímo tam.“

„Děláte si prdel?“

„Znervózňuje mě to, ale jsem v pohodě,“ řekla Mossová. „Když mi Nestor zavolał a řekl, že místo činu je v ulici Crickwood Court...“

Opřela se o zeď – při doteku měla pocit, jako by mohla roztrhnout závoj současnosti a znovu se setkat se svou kamarádkou, být s ní, jako by neuběhl žádný čas, jako by se mohla vrátit do starého pokoje, zaniklého světa. Samonavičecí náramky a gumové sandály, barevné gumičky na Courtneyiných rovnátkách.

„Poflakovaly jsme se po lesích vzadu za domy,“ řekla Mossová. „Dělily jsme se tam o cigarety.“

Opalování na zahradních židlích, čtení časopisů. Courtneyin otec míval noční směny, a tak měly dům samy pro sebe. Její máma žila v Pittsburgu s přítelem. Občas Courtney splašila nějakou trávu, ale většinou prostě pozdě do noci koukaly na televizi – a ráno šly do školy s červenýma očima. Někdy pařily s ostatními dívkami ze sportovního kroužku nebo s kluky ze sousedství. Jindy Courtney s Mossovou sbalily v nákupáku prvního, na koho narazily, a společně se zkouřili, opili a bavili se u puštěného *Lettermana*, nic vážného, jen hlazení, líbání a honění, pach mýdla a semene na ruku pozdě v noci.

„Prokrista, v tom pokoji na konci chodby jsem přišla o panenství.“ Courtneyin bratr Davy Gimm – vybavovala si jeho obličej tak jasně, jako by s ním byla ještě včera. Když byla ve druháku a on chodil do posledního ročníku. Jak jí líbal s rukou plnou jejích vlasů, jak jí vklouzl pod tričko, rozepnul si džíný a strčil jí ruce do svého poklopce. Jak jí tvrdl v rukách. Cítila, jak si na ni lehá a tlačí se do ní. „Omlouvám se, tohle jsem si měla nechat pro sebe.“

„Co se takhle trochu nadýchat vzduchu?“ řekl Brock. „Zvládnete sejít ze schodů?“

„Budu v pořádku,“ odpověděla. „Za chvíli jsem dole.“

První noc s Davym Gimmem strávila v malém pokoji na konci chodby. Byla to spíš šatna nebo dětský pokojík než regulérní třetí ložnice. Vybavila si nože, které si Davy Gimm kupoval na blešácích, plakát Christie

Brinkleyové ze *Sports Illustrated*. Ležela na vrzající dvojposteli, jeho dychtivé prsty jí zajížděly pod kraťasy, vlhce jí funěl na krk. Vzpomínala, jak dýchal ze spaní, když sledovala, jak měsíční světlo přejíždí přes modelku v plavkách na zdi.

Než Mossová otevřela dveře staré ložnice Davyho Gimma, počkala, až uslyší Brockův hlas ze dola – vkročit do jeho pokoje bylo jako vstoupit do vesmíru s hvězdokupami a konstelacemi zvěrokruhu planoucími v nekonečné temnotě. Stiskla vypínač – možná zčásti čekala, že uvidí plakát modelky v plavkách a sbírku nožů, ale místo toho našla pokoj malého chlapce se zdi pokrytými fosforeskujícími nálepkami hvězd. Byla pošetilá, litovala, že se Brockovi takhle vyzpovídala – uvědomovala si, že měla prostě mlčet, že se o tomto domě neměla vůbec zmiňovat. Bylo to neprofesionální, projev slabosti. Neviděla pokoj tak, jak jej znala dříve, ale v jeho současné podobě: jako pokoj mrtvého dítěte.

Brocka našla venku. Trávníky v ulici pokryla jinovatka, její krystaly zasypaly čelní okna parkujících aut. V patře sousedního domu se rozsvítilo.

„Kde byla Marian v době činu?“ zeptala se. „Viděl ji někdo?“

„Všichni sousedé ji znají, ale tady se neukázala,“ odpověděl Brock. „Už od pátku. Budíme přátele a rodinu, snažíme se ji najít.“

„Zmínil jste se o Mursultově příteli, který jezdí červeným pick-upem. Zná toho chlapa někdo?“

„Nikdo,“ odvětil Brock. „Sousedé si všimli auta, protože často parkovalo v ulici, ale Mursult a jeho přítel si vystačili sami.“

„Myslím, že bychom měli pokročit a vyhlásit celoplošné pátrání po dítěti,“ navrhla Mossová.

„Možná se objeví,“ řekl Brock. „Může být u kamarádky. Prohledáváme to všude.“

Celoplošná pátrání po dětech jsou novinka, připomněla si Mossová, ještě se moc nevyužívají. „Pomůže nám to,“ řekla. „Někdo ji mohl zahlédnout.“

Brock se podíval na osvětlený ciferník svých hodinek. „Jestli se nepletu, Mossová, máte kancelář v CJIS.“ Zkratku vyslovil jako jméno „Ježíš“. CJIS byla budova kriminální informační služby, nervové centrum FBI – zbrusu nový areál se zvláštní skleněnou stavbou, vybudovaný v kopcích uprostřed ničeho poblíž Clarksburgu v Západní Virginii. Byla to budova FBI, ale jelikož nikde v oblasti nebyla zastoupení námořnictva ani námořní pěchoty, umístili do ní i kancelář NCIS. „Bydlíte někde tím směrem?“ zeptal se. „Poblíž Clarksburgu?“

„Ano.“

„Moje žena Rashonda pracuje v CJIS, ve fotolaboratoři. Možná jste se potkaly.“

„Vy jste manžel Rashondy Brockové?“ V areálu pracovaly tisíce lidí, ale Rashonda Brocková byla dobře známá zástupkyně ředitele laboratorního útvaru. Kancelář Mossové ležela poblíž podnikové školky, a ačkoli se s Brockovou ženou nikdy neseznámila, často Rashondu ráno vídala, jak vysazuje dcery z auta a loučí se s nimi přívalem polibků a objetí. „Myslím, že jsem viděla pár obrázků od vašich dětí,“ řekla. „Brianna a Jasmine, že ano? Znam jejich jména z nástěnky u mojí kanceláře. Fialoví dinosauři –“

Brock se začal usmívat. „Barney. Brianna má dinosaura Barneyho všude – po celém pokoji.“ Mossové bylo jasné, že se Rashonda k Brockovi skvěle hodí, věčně rozzářená, baculatá a vysoká – musí cítit zadostiučinění, kdykoli toho seriózního chlapa rozesměje.

„Takže jste přijela odněkud z Clarksburgu? To je tak... hodinu, hodinu a půl cesty odsud?“ uvažoval, a přitom z obálky v kapse saka lovil kartu od hotelového pokoje. Nabídl ji Mossové. „Rezervovali jsme poblíž pár pokojů – dnes už domů do Clarksburgu nejezděte. Zítra ráno vás tu potřebujeme.“

„Zůstanu přes noc,“ souhlasila a zapřemýšlela o změně Brockova chování. Zjihnul, když si všiml její protézy nebo když se zmínil o manželce.

„Hluboké vody,“ pronesl a podíval se na oblohu, ačkoli příkrov mraků úplně zakrýval hvězdy. „Jako dítě jsem snil, že se stanu astronautem. Prarodiče mě vzali na mys Canaveral, aby mi ukázali start rakety. Bylo to to nejhezčí, co jsem kdy viděl, dokud se nám nenarodily dcery.“

Mossová sama viděla, jak ohnivé pochodně z trysek křížují úsvit, jak rakety startují a mizí z dohledu. „Vždycky je to krásný pohled, pokaždé,“ řekla.

„Jděte se vyspat,“ řekl Brock. „Můj tým bude pokračovat přes noc. Všichni se sejdeme v devět ráno na informační schůzce a pak uspořádáme tiskovku.“

Když přes Hunting Creek odjížděla z Cricketwood Courtu, mravenčilo jí v ramenou i páteři z touhy vzdálit se od toho domu co nejdál. Brock zamluvil pokoj v hotelu Best Western poblíž Washingtonu v Pensylvánii, ale než najela na devětasedmdesátku, obkroužila parkoviště u Pizza Hutu, kolem něhož tekli Chartierův

potok. V listopadu druhého ročníku na střední tam zabili Courtney. Pizza Hut se od doby, kdy sem Mossová zavítala naposledy, vůbec nezměnil. Byla to cihlová budova s prefabrikovanou kovovou strukturou střechy. Reflektory auta osvětily dva modré kontejnery vzadu za pizzerií. Mezi těmi kontejnery našli pohozené Courtneyino tělo. Mossová počítala hodiny – od doby, kdy Marian Mursultovou viděli naposledy, jich uběhlo skoro třiatřicet. Marian bylo sedmnáct, Courtney zemřela v šestnácti. Mossová vyrazila do hotelu, a přitom myslela na zabitou kamarádku a pohřešovanou dívku. Mrtvá těla neměla nehty na nohou a rukou. Vyvraždil svou rodinu Patrick Mursult? Kde je teď?

Mossová byla vždy připravená okamžitě vyrazit na cestu, vozila v kufru auta pohotovostní zavazadlo se dvěma sadami oblečení a hygienickými potřebami. V hotelovém pokoji se svlékla, sundala si protézu a stáhla návlek – závan vlhkého, štiplavého potu ji na okamžik probral. Osprchovat se bez bezpečnostních madel bylo komplikované, ale jakmile začala téct teplá voda, sedla si na kraj vany, přehodila do ní nohu a sjížděla po porcelánu, dokud nedosedla na protiskluzovou podložku. Nechala na sebe proudit horkou vodu. Umyla si vlasy. Šamponem nešetřila, snažila se smýt zápach hniloby a krve. Neměla berle ani kolečkové křeslo, a tak přeskákala po hotelovém koberci, vklouzla pod nažehlené povlečení a zachumlala se. Pokoj se zataženými žaluziemi a zhasnutými světly byl zázračně temný. A chladný. Snažila se usnout, ale viděla před očima těla ženy a dětí se zejícími ranami, zkroucená v krvi. Sílicí pocity znechucení a bezmoci ji kysele pálily v krku. Myslela na Marian – *buď naživu, buď prosím ještě naživu* – ale nevěděla, jak Marian vypadá, a tak ji její fantazie nahradila představou Courtney Gimmové, od níž v mysli vzápětí přeskočila k ostří sekery přesekávajícímu kost a k ranám otevírajícím se jako ústa. Zpocená se zmítala na matraci a zamotávala do prostěradla. Místností se linuly kyselé závany z návleku do protézy. Posadila se a ve tmě šmátrala po dálkovém ovládní televize. Všechny místní kanály informovaly o rodině zavražděné v okrese Washington, na okraji Canonsburgu. Mossová mžourala, rostoucí jas televize ji bodal do očí – vzdušné záběry střech v blízkém okolí, policejní zábrany, zástupce s chaplinovským knírkem si vytahuje kalhoty poblíž koz na řezání dříví.

Informaci o celoplošném pátrání poprvé vysílali kolem páté ráno. *Marian Tricia Mursultová z Canonsburgu v Pensylvánii, sedmnáct let*. Opálená a pihovatá, ustřižené kraťasy a tílko, rovné vlasy barvy uhlí. Podoba mezi její kamarádkou a pohřešovanou dívkou vzala Mossově dech – obě byly přirozeně hezké a měly dlouhé a tmavé vlasy. Mossová prodělala výcvik v cestování časem – zvykla si znovu prožívat budoucí události odehrávající se v reálné současnosti zvané pevnina, ale toto dějů bylo něco jiného, jako by svět nachytala při opakování, ten dům, ty dívky, jako by viděla něco, co neměla, repetitivní zákonitosti cyklického času. Nebo snad byla vzájemná podoba dívek cosi ještě vzácnějšího, něco na způsob druhé šance. Courtney ztratila, ale pořád může zachránit Marian. Mossová se s úlevou natáhla na postel, uklidněná vědomím, že se po dívce pátrá, že už ji snad někdo viděl nebo možná ví, kde je, v bezpečí, v bezpečí – ale když na pouhých pár hodin pomalu usínala, téměř cítila, jak dívčino tělo chladne.

Dvě

Courtneyina smrt sebrala skoro šestnáctileté Mossově veškerou chuť do života. Gimmovi jí nabídli, aby se k nim přidala v pohřebním ústavu, což byla vyčerpávající pocta – vedle Davyho se cítila trapně. Courtney s bílým nánosem líčidel vypadala, jako by spala. Vždycky prohlašovala, že chce být pohřbena v modrých džínech, ale navlékli ji do šatů z mačkaného sametu s vysokým krajkovým límcem, nutným kvůli ráně na krku, kterou nešlo zakrýt make-upem. Tělo leželo tak nepřírozeně klidně, že Mossová téměř čekala, kdy se její kamarádka posadí, nějak zavrtí nebo nadechne.

Po návratu z pohřebního ústavu si Mossová začala představovat, že jedna verze její osoby zemřela a pohřbí ji společně s Courtney. Byla deprimovaná, osamocená a její nová verze, ta přeživší, ji nezajímala. Žila jen s matkou; otec je opustil, když jí bylo pět. Měly dobrý vztah, ale máma byla pořád pryč, buď v práci, nebo u McGrogana na šťastné hodince protahující se do dlouhých nočních pitek. Mossová se uzavřela do sebe a každou noc hledala útočiště o samotě ve svém pokoji, kde se rozrůstala její sbírka desek: Misfits, Clash, Sex Pistols, Pixies, punková alba, která vybírala v přihrádkách s vinyly v obchodech s hudbou – prostě jen ležela potmě v posteli s nasazenými sluchátky, ztracená v sonosférách. Další roky střední školy zcela promarnila – opilá jackem s třešňovou colou nebo jakýmkoli alkoholem, který někdo o polední pauze propašoval na parkoviště. Byla nepřítomná duchem, moc nechybělo, aby ji ze školy vyrazili – smířila se s tím, že zůstane doma a bude pracovat ve stejné telemarketingové firmě jako matka, ale její trenér atletiky to zaregistroval, zatahal za pár nitěk a zajistil Mossově částečné stipendium na Západovirginské univerzitě.

Tři roky poté, co Courtney ztratila, Mossovou obeslali, aby přišla svědčit proti vrahovi své kamarádky. Seděla u Okresního soudu ve Washingtonu v matčiných šatech do práce a odpovídala na otázky ohledně noci, kdy její kamarádka zemřela – Courtneyini rodiče její výpověď poslouchali, matka plakala a Courtneyin vrah nedával najevo žádné pocity. Mossovou nikdy nezamrzelo, že se do vraha nejlepší kamarádky nedokázala vcítit – byl to feťák, vagabund. Přála mu příšernou smrt nebo doživotí bez možnosti propuštění, toužila po pomstě, po *spravedlnosti*. O rozsudku se dozvěděla až později, dostal dvacet osm let až doživotí, ale jí se to zdálo být málo. Vztek z představy, že ten člověk bude žít a možná se jednou dostane na svobodu, protrhl závoj zármutku, jímž se dusila. Počínaje prvním semestrem druhého ročníku univerzity dala před propařenými vikendy a hulením trávy na koleji přednost učení. Jako hlavní obory si vzala kriminologii a vyšetřování, což vyžadovalo domluvit si praxi v kanceláři koronera okresu Washington.

Z praxe byla zpočátku vystrašená, ale nakonec se z ní vyklubal příjemný způsob, jak trávit odpoledne – ženské byly vděčné za každou pomoc, s potěšením ji rozmazlovaly, a když ležela po čtyřech a dělala jim pořádek v kartotékách, klábosily s ní o antikoncepci a hudbě. Koroner doktor Radowski ji pokaždé vítal, ale udržoval si přátelský odstup – podle některých úřednic to byl alkoholik, obecně se vědělo, že je homosexuál, a i když často míval po návratu z prodlouženého oběda zarudlý obličej, byl bez výjimky laskavý. Některé její spolubydlící z koleje odpuzovala myšlenka na to, co dělá, štítily se na mrtvolu byt jen pomyslet, ale Mossová si pohotově poskládala přednášky tak, aby nekolidovaly s praxí, a uvědomila si, že se těší, až ve čtvrtek po poledni najede ve svém banánově žlutém Pontiacu Sunbird na devětasedmdesátku do Washingtonu, aby byla v jednu u koronera.

Když jí Radowski poprvé dovolil, aby asistovala u pitvy, znervózněla, ale nebála se. Oblékla se do laboratorního pláště, vzala si brýle a rukavice jako dítě, které si chce hrát na vědce, a stoupla si jen kousek od Radowského připravujícího tělo zesnulé čtyřiašedesátileté ženy, kterou našli, až když si rodina ze sousedního bytu začala stěžovat na zápach. První nádech pronikavého, odporně nasládlého pachu lidského rozkladu v Mossově zakořenil – ale zvědavost nad znechucením zvítězila. Samotný proces byl místy chirurgický, řezy skalpelem a pitvání, a také nečekaně brutální, to když Radowski použil nůžky na živý plot k otevření hrudníku nebo když rozřezával lebku ječící kotoučovou pilou, přičemž místnost pokrýl prach. Radowského asistent omýval ženiny vnitřnosti, napouštěl do nich ve vaně vodu a místnost naplnil zápach výkalů. Když tentýž asistent našel v ženině žaludku částečně strávené piškotové koláčky Twinkies, suše zavtipkoval: „Vydržely by tam celou věčnost.“

Radowski dovolil Mossově podržet si ženino srdce. Opatrně nastavila dlaně v rukavicích, jako by spíše než mrtvý sval držela ptáčka se zlomeným křídlem. Překvapila ji jeho velikost, o kolik je srdce těžší, než si představovala. Aby se k němu Radowski dostal, musel proříznout osrdečník, ochranný vak v hrudi mrtvoly, přičemž potřásl nerezový stůl a dlažbu.

„Položte ten sval sem, prosím, abych ho mohl zvážít.“

Mossová Radowského poslechla a umístila srdce na odkapávač.

„Podívejte se na tohle,“ vyzval ji Radowski o něco později a pozvedl jiný orgán, aby na něj viděla. „Vidíte příčinu smrti. Játra. Všimněte si tmavě fialového zbarvení, struktury rozdrčeného dřevěného uhlí. Zdravá játra vypadají jako plátek masa z řeznictví, jsou narůžovělá a hladká. Tohle je cirhóza. Upila se k smrti.“

Intimitu smrti nelze sdílet, napadlo občas Mossovou, která v márnici našla oázu klidu. Smrt a ztráta jí kráčely po boku, její nejlepší kamarádka zemřela a otec zmizel. Procedura pitvy jí pomohla uzavřít vlastní zkušenosti se smrtelností – smrt může zůstat tajemstvím, ale lidské životy lze beze zbytku shrnout pomocí kartotéčních záznamů, vážení a měření.

Bydlela na koleji v Morgantownu, ale o prázdninách si pronajímala horní patro domku v Dormontu a jezdila pracovat do centra Pittsburghu jako jedna z desítek sekretářek advokátní kanceláře Buchanan Ingersoll v budově USX Tower – její pracovní stůl zaplňoval hranatý monitor počítače a elektrický psací stroj, kovové regály za ní přetékal sločkami s konopnými papíry seřazenými podle abecedy. V jedenadvaceti šla s módou – vojenská saka s ozdobnými nárameníky, masivní zlaté náušnice, lesklá červená rtěnka, nalepovací nehty s leopardím vzorem. Starší ženské jí říkaly „Madonna“ – snad to měla být lichotka. Každé ráno strávila hodinu v koupelně a během odpoledne si několikrát odskočila na toaletu, aby si upravila účes a přelakovala načechrané vyčesané kudrlinky stažené ozdobnou gumičkou. Kolegové se jí o kuřáckých pauzách vyhýbali, báli se, že se jí vznítí hlava.

Při obědích na Market Square četla forenzní a kriminologické příručky. To odpoledne, kdy za ní přišel muž v saku a s kravatou s kašmírovým vzorem, si dávala smažené ústřice a hranolky z voskovaného papíru. Sedl si naproti ní a ani se neobtěžoval požádat o svolení. Vzal do ruky její knihu, Úvod do kriminologie: Teorie, metody a trestné činy, 2. vydání.

„Zjistila jste, proč lidé dělají, co dělají?“ zeptal se.

Byla zvyklá na vtírání se byznysmenů a právníků z Grant Street, domnívajících se, že sekretářky jsou tu výhradně pro uspokojování jejich potřeb, a tak se tvářila odmítavě, dokud muž neukázal svůj odznak – NÁMOŘNÍ VYŠETŘOVACÍ SLUŽBA. Nikdy o ničem takovém neslyšela. Nejdříve ji dokonce napadlo, že se něco přihodilo matce na jednom z jejich tahů.

„Verbujeme ty nejlepší a nejbystřejší,“ řekl.

Mossová se podivila, co to má co dělat s ní. „Dobře,“ řekla. „A dál?“

Představil se jako zvláštní agent O'Connor. „Jedna z profesorek vás zmínila jako možnou kandidátku na práci u federálního sboru,“ pokračoval. „Vaše výsledky na ni udělaly dojem.“

„Fajn,“ řekla Mossová. Přemýšlela, která profesorka to mohla být a jestli nejde o nějaký podraz. „A to jste mi nemohl poslat poštou náborovou brožuru, nebo tak něco?“

„Hodila byste se mi do zvláštního útvaru Námořní vyšetřovací služby,“ řekl O'Connor. „Chtěl jsem se s vámi setkat osobně, než vám to nabídnu. Obvykle takto nepostupuji, ale mám důvod věřit, že byste byla příkladný agent – musím si však být jistý, než vás opravdu naverbuji.“

Možná obchodní trik – dá mu své jméno a adresu a zasype ji reklamní pošta a nevyžádané návštěvy prodejců. Každým okamžikem ji požádá o dvacet dolarů, aby si „zajistila místo v programu“, nebo požádá o příspěvek.

„Moje záznamy určitě nevypadají nejlíp,“ provokovala ho. „Téměř jsem nedokončila střední školu.“

„Vaše minulost také hraje svou roli. Mě ale zajímá váš obnovený zájem, současné úsilí. Někdo na střední škole uvadá a na vysoké rozkvetne – a to mi vyhovuje. Nepotřebuji génia, který po pár letech vyhoří. Četl jsem vaši esej o odpovědnosti silné společnosti za obhajování práv slabých, přičemž oběti násilných trestných činů jsou nejzranitelnější. To jste někde opsala, nebo se jedná o vaše myšlenky?“

„Nic jsem nikde neopsala.“

„Bylo to dojemné,“ řekl O'Connor. „Zanícené. Ta vaše jasně formulovaná vášeň mě zajímá, Shannon. Domnívám se, že by vám pomohla zvládnout to, co mám na mysli.“

„Měla jsem kamarádku,“ řekla Mossová. „Ona je ten důvod, proč se zajímám o trestní soudnictví.“

„Vypadá to, Shannon, že pro vás tu brožuru budu mít,“ řekl O'Connor. „Máte před sebou – počkat, ještě rok do ukončení studia? Než podáte přihlášku, vznikne z Námořní vyšetřovací služby Námořní kriminální vyšetřovací služba. Pokud budete stále tak zanícená a pokud se ji rozhodnete podat, pošlete ji přímo mně.“

Napsal svou poštovní adresu, *Budova 200, Washington Navy Yard*, na zadní stranu lesklého letáku – muži a ženy ve větrovkách hlídající na palubě letadlové lodi. Její otec sloužil koncem šedesátých let v námořnictvu, na bitevní lodi USS *New Jersey*, ale Mossová o tom moc nevěděla.

Měsíc před závěrečnými zkouškami rozeslala Mossová dopisy s přihláškou do NCIS na místní policejní

oddělení a na okresní prokuratury Západní Virginie i Pensylvánie. O'Connor se ozval do týdne a požádal ji, aby se hlásila v Oceaně ve Virginii k prvnímu kolu rozhovorů – „Rezervujte si čas,“ požádal ji. Snila o nasazení na palubě obřích lodí prořezávajících se ocelově šedými vodami oceánu, představovala si, že má v krvi otcovy námořní zkušenosti, a tak ji překvapilo, když v domluvené datum procházela branou letiště Apollo Soucek, zatímco jí nad hlavou burácela letka stíhaček F/A-18 Hornet.

O'Connor naverboval dvanáct rekrutů, mezi nimiž byly kromě Mossově pouze dvě ženy. Během několika dnů dva muži vypadli, nevydrželi fyzický režim vyžadovaný instruktory. Mossová si uvědomila, že se spíše než o pohovory jedná o třídění. Hodiny plavání v nádrži s potápěčskou výstrojí přes plavky. Série otáčení v simulátoru přetížení, které vzrůstalo, dokud se jí oči neobrátily v sloup a neztratila vědomí, jen aby se probrala a pokračovala dál. Rekruti dostávali malé porce jídla a spali pohromadě v místnosti, kam by se jich pohodlně vešlo jen šest – dělili se o jedinou toaletu a místo sprchy používali vlhčené ubrousky. Spartánské podmínky jim drásaly nervy, ale Mossová se adaptovala poměrně dobře, díky tréninku atletiky měla výdrž a silného ducha. Po pěti týdnech zbylo jen sedm rekrutů, Mossová jako jediná žena. Na ceremonii v jedné z učeben dal O'Connor každému z rekrutů na výběr: „Buď se ohlásíte v Navy Yardu, budova 200, abyste zahájili příkladnou kariéru federálního agenta, a přivítají vás s otevřenou náručí,“ řekl jim, „nebo zůstanete sedět.“ Jeden z mužů se postavil a odešel, ale ostatní zůstali ve svých lavicích, vyvedení z míry a vzrušení, zatímco jim O'Connor rozdával zelená trička a certifikáty s jejich jmény.

Recepce s kávou a řezy koláče v hale, rozkaz, aby se do hodiny převlékli do leteckých kombinéz. Po setmění nastoupili absolventi do raketoplánu jménem *Ogopogo*, s mořským hadem namalovaným na kónickém nose – byl to typ Cormorant, dlouhý a štíhlý, v barvě obsidiánu, vypadal jako SR-71 Blackbird, ale byl větší, jako malé dopravní letadlo. Všichni se připoutali do sedaček a *Ogopogo* vzletěl z ranveje. Když cormorant začal rychle stoupat a vymanil se zemské tíži, byla Mossová naprosto u vytržení. Zářící půlměsíc, rozsypané diamanty svítících měst na vzdalující se zeměkouli. Mossová cítila v hrudi blaženou závrať beztlíže, vlasy se jí vznášely kolem hlavy jako chmýří pampelišky, dokud je nestáhla do culíku. O'Connor si odepnul pásy jako první a volně se vznášel, jeho stárnoucí tvář byla náhle dětská, a ostatní následovali jeho příkladu, užívali si pocit volného pádu jako děti na trampolíně. Mossová se vztyčila ze své sedačky s neskrývaným radostným pláčem, ale slzy se jí držely v očích jako lepkavé kuličky a štípaly, dokud je se smíchem neotřela rukávem.

Měsíční krajina připomínala jezero temnoty. Přiblížili se ke stanici Black Vale, měsíční základně podobající se tajnému městu, vestavěné do kráteru Daedalus o průměru přes devadesát kilometrů, který leží na odvrácené straně Měsíce, na niž není ze Země nikdy vidět. Terasovité svahy kráteru klesaly jako obrovské schody tři kilometry dolů k širokému dnu. Když poprvé zahlédli měsíční odpalovací rampy, nikdo nepromluvil. Black Vale lemovala světla budov a přistávacích drah. Jeho rozvržení připomnělo Mossově těžební věže v Západní Virginii a Pensylvánii. Ocelová řídicí věž, jasná světla kolem jako lešení vrtné soupravy. V Black Vale kotvilo sedm lodí, masivních vesmírných plavidel velikosti ponorky třídy Ohio – štíhlé a hranaté ebenové lodě připomínající vzhledem skládanku origami.

„To jsou TERNy,“ řekl O'Connor a ukazoval na jednotlivé lodě. „Podívejte –“

Vysvětlil jim, že jako motor používají Brandt-Lomonacovy generátory makrosféry kvantové pěny. Tato vojenská technologie umožňuje cestování do Hlubokého vesmíru a Hlubokého času.

Z věže vycházel čtyřlístek startovních a přistávacích plošin propojených silnicemi a pojižděcími drahami vedoucími k hangárům a hrstce bílých kupolí, ubytovněm a dílnám, kancelářím a laboratořím. O'Connor vysvětloval, že designy lodí VKS – shriků, cormorantů, TERNů – byly přeneseny z doby téměř šest set let v budoucnosti a upraveny pro začátečnické průmyslové možnosti 70. a 80. let 20. století, kdy v rámci pokrokových vývojových programů společností Boeing, McDonnell Douglas, Lockheed Martin a Northrop Grumman vznikla většina flotily. Cormoranty využívaly upravené motory Harrier kvůli jejich systému polohovatelných trysek, umožňujícímu jemné dávkování výkonu při rolování, stoupaní a změnách kurzu. *Ogopogo* se usadil na Plošině 4 jako hmyz snášející se na list. Ze všech portálů byly vidět jen rozlehlé plochy šedého prachu osvětlené světlomety. Na Měsíci všechno padalo pomalu; Mossová si v nízké gravitaci připadala, jako by se nořila do vody. Bylo jí dvaadvacet a uchvátilo ji utajení a zázraky armády, složitost operací VKS skrytých před očima veřejnosti.

Těch prvních pár týdnů nepřetržitého výcviku prožila jako ve snu. Lekce v soláriu pod horským sluncem, spánek na ubytovně, hledání cesty skrze skleníky a chodby a poznávání lodí flotily. Mossovou přidělili do

O'Connorovy bojové skupiny TERN a na palubě USS *William McKinney* odletěla do Hlubin. Dva měsíce od příchodu na Virginia Beach cestovala časem k Terminusu lidstva a plula do nejbližších konců galaxie Andromeda, kde ji omývalo světlo hvězd, které se dotkne Země až za dva a půl milionu let.

Centrální halu okresního úřadu Canonsburgu zaplnili reportéři žadonící o informace o hromadné vraždě a pohřešovaném dítěti. V okresním úřadu sídlila kancelář starosty stejně jako policejní oddělení, ale nevypadalo to, že se na takový zájem novinářů připravili, alespoň podle Mossově, prodírající se davem fotografů. Než ji vpustili do konferenční místnosti, musela ukázat své pověření policejnímu důstojníkovi a podepsat se na vytištěný seznam autorizovaného personálu. Její protézy si všiml starší muž, někdo z okresu, a ustoupil stranou. Když ho míjela, položil jí ruku na záda. Jeho prsty se zdržely na pásku podprsenky, při příliš osobním dotyku ztuhla. Usmál se a gestem ji pobídl, aby pokračovala – musel si připadat rytířsky nebo otcovsky, ale jeho dotyk stále cítila mezi lopatkami, dokud se jí od něho nepodařilo vzdálit na druhý konec místnosti. Do deváté hodiny zbývalo ještě pár minut. Několik lidí ze spojené operační skupiny už zaujalo místo u šesti banketových stolů uspořádaných do podkovy. Mossová poznávala tváře ze včerejšího večera, většinou muže z FBI, ale jejich vystupování doznalo změny, smutek ze smrti Mursultových se v denním světle rozplynul. Vystřídal ho čerstvý gel na vlasech a převlečené oblečení, pěnové kelímky s kávou a koblihy z bílých krabic na stole u zdi.

Někdo zamával, aby upoutal její pozornost, muž s pískově světlými vlasy a strništěm přerůstajícím v plnovous. Má hřejivý úsměv, změkčující jeho jinak drsné rysy, pomyslela si Mossová. Světle modré oči – přivřené, přemýšlivé.

„Zvláštní agentka Mossová?“ zeptal se. „Philip Nestor. Mluvili jsme spolu včera večer po telefonu.“

„Ano, samozřejmě. Stačí Shannon.“

„Držím ti místo. Brock mě požádal, abych se o tebe postaral.“

Naježila se, nechtěla, aby se o ni někdo staral, a beztak se odmítala protahovat mezerami mezi nohama židlí. „Nechci se probojovávat až dopředu.“

„V pořádku – oukej, jasně,“ řekl Nestor a opřel se vedle ní o zeď. „A to *postarat se o tebe* jsem myslel spíš jako úzkou spolupráci,“ rychle si povšiml jejího rozpoložení. Pamatovala si jeho hlas ze včerejšího hovoru – rozrušený, poznamenaný smutkem. Teď byl klidný. *Hezký hlas*, pomyslela si. „Podle Brocka bys měla mít přístup ke všemu, ale protože toho má moc,“ ukázal na místnost, „budu tvým prostředníkem já.“

Tipovala ho na milovníka pobytu v přírodě – vypadal fyzicky zdatně, ale ne jako nafouklý kulturista. Měl na sobě kakaově hnědé manšestráky, kontrastující se šedými či béžovými volnými kalhotami jeho kolegů – rukávy košile vyhrnuté k loktům, vestu a kravatu, navzdory visáčce FBI pověšené na krku vypadal spíše jako vědec.

„Nepamatuji si, že bych tě včera večer viděla.“

„Byl jsem tam – viděl jsem tě, když jsi dorazila,“ řekl, „ale měl jsem,“ – gestem naznačil ochrannou kombinézu – „a fotografoval jsem. Nemohla sis mě všimnout. Musím se zeptat, jestli je pravda, co mi řekl Brock.“

Do prdele, pomyslela si Mossová a lámala si hlavu, co se asi rozeslo. „To záleží na tom, co ti řekl.“

„Že jsi znala tu rodinu z Cricketwood Courtu.“

„Rodinu, která tam bydlela dříve,“ řekla Mossová. „Před lety tam žila moje nejlepší kamarádka. Pobývala jsem v tom domě skoro každý den.“

Nestor si povzdychl. „To mě mrzí,“ řekl, „musel to být šok.“

„Co ti ještě řekl?“

Nestor zvedl ruku na znamení smíru. „Jen abych se choval slušně, říkal, že to pro tebe bylo těžké.“

Hlučná konverzace ustala, když se k řečnickému pultu prodral Brock. Měl na sobě pomačkaný oblek z předchozí noci – možná si před setkáním opláchl obličej a použil kolínskou, ale neosprchoval se ani si neodpočinul. Ulpíval na něm povlak vyčerpání, pod očima měl fialové váčky ostře kontrastující s tmavou kůží. Ztlumil osvětlení místnosti na poloviční intenzitu.

„Dobré ráno,“ řekl a zapnul zpětný projektor. Na bílé tabuli za jeho zády se objevil čtverec světla. „Budu stručný. Jsem řídicí zvláštní agent William Brock z FBI. Můj tým bude při vyšetřování vraždy rodiny Mursultových a při pátrání po Marian Mursultové úzce spolupracovat s policejním oddělením Canonsburgu a Pensylvánskou soudní kanceláří. Naším hlavním vyšetřovatelem je zvláštní agent Philip Nestor.“

Na Brockově prvním diapozitivu byl snímek použitý pro celoplošné pátrání.

„Marian Mursultová,“ oznámil. „Zapamatujte si její tvář. Pohřešovaná osmatřicet hodin.“

Brock si lokl z lahve vody a odmlčel se, dokud neviděl, že se na snímek mladé ženy dívají všichni. Ticho rušilo jen vrčení větráku projektoru.

„Ve věci této mladé ženy se nám už podařilo vzbudit značný zájem médií, a to v celonárodním měřítku. Naposledy byla viděna v pátek odpoledne, když odcházela po své směně z K-martu ve Washingtonu, kde pracuje jako pokladní. Odchod si píchla v sedm večer, a to je také poslední ověřená informace, kterou máme. Její auto jsme našli na parkovišti – takže s někým odjela nebo byla odvezena. Vedoucí směny ani její kolegyně si to odpoledne nevšimli ničeho neobvyklého. Nemá žádného stálého přítele, o kterém bychom věděli. Státní policie vyslýchá širší okruh jejích známých.“

Vyměnil diapozitiv. Oříznutá fotografie muže v modré rozepínací mikině, prošedivělé vlasy. Usmíval se, mhouřil oči ve slunečním světle.

„Toto je nejaktuálnější fotografie jejího otce Patricka Mursulta, kterou máme k dispozici. Poddůstojník první třídy, Námořnictvo Spojených států amerických. Narozen 3. srpna 1949. Patrick Mursult je náš hlavní podezřelý z únosu Marian Mursultové a vraždy zbytku rodiny. Byl na něho vydán zatykač. Nemáme žádné spolehlivé informace ohledně místa jeho pobytu.“

Další diapozitiv. Polaroid, džungle, Mursult v olivově zelené uniformě, opálený – vypadá jako dítě, pomyslela si Mossová, i přes cigaretu a M16 nedbale pověšenou na rameni.

„Trojnásobná vražda,“ řekl Brock a promítl diapozitiv s tváří ženy pokrytou krví.

Detail zakrvácené ruky.

„Pachatel ženě i dětem odstranil nehty z rukou i nohou,“ řekl Brock. „Tuto informaci nedostanou média. Je to jasné? Necháme si to pro sebe pro případ, že se v Mursultovi mýlíme, abychom vytřídili falešná svědectví z horké linky.“

Místností projela vlna neklidu – chybějící nehty přítomné znepokojily, povýšily vraždy z běžné brutality k něčemu bizarnějšímu, se záhadným záměrem.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Nestor s ustaraným výrazem v očích.

„A ty?“ opáčila Mossová.

O půl hodiny později Brock zahájil tiskovou konferenci se znakem FBI promítaným na tabuli konferenční místnosti. Zaměřil se na jediné podstatné vodítko, které měli, na výpověď sousedky ohledně Mursultova neznámého společníka, vousatého bělocha s červeným Dodgem Ram a západovirginskou značkou. Ten byl podle Brocka polepený nálepkami, jimž vévodila jižanská vlajka. Mossová se přidala k pár policistům sledujícím v kuchyňce televizi. Nalila si do hrnku mastnou sedlinu z konve, zatímco novináři z Pittsburgu a Steubenville-Wheelingu zasypávali Brocka otázkami ohledně Marian Mursultové a vyvraždění její rodiny.

Mossová vyklouzla z kuchyňky a našla volný stůl v přízemní otevřené kanceláři. Vytočila přímou linku na svého nadřízeného na ústředí NCIS. O'Connor, který to odpoledne nad smaženými ústřicemi naverboval Mossovou do NCIS, na ni posléze dohlížel při výcviku a odletěl s ní do Hlubin na palubě lodi *William McKinley* – doprovázel ji při prvním výstupu do volného kosmu, kdy oba odpluli daleko od lodi, připoutání k jejímu trupu jako pavouci visící na hedvábných vláknecích. O'Connor se narodil jen deset let před Mossovou, ale hodně cestoval do Hlubin a NBT, a tak zestárnul, zatímco zbytku světa čas neubíhal. Rozcuchané kudrnaté vlasy zbělely a tvář mu pokryly hluboké vrásky, ale kamenný výraz jeho tváře často narušil úšklebek malého rošťáka.

„O'Connor,“ ozval se.

„Tady Mossová. Potřebuji informace o Mursultovi, jestli je můžete získat. Mám jen ty cenzurované. Je vedený jako pohřešovaný v boji.“

„Něco pro tebe mám,“ řekl O'Connor. „V noci jsem měl schůzku na VKS. Skutečnost, že se Mursult objevil, je obrovský problém, Shannon.“

„Co máte?“

„Patrick Mursult býval velké zvíře, když bylo VKS součástí Hvězdných válek a díky Reaganovi se topilo ve financích,“ řekl O'Connor. „V začátcích, jako součást širší obranné vesmírné iniciativy Ministerstva obrany – ještě před *Challengerem* a ustálením politických poměrů. Mursult se účastnil vesmírného programu letectva v Los Angeles a figuroval v armádní skupině Johnsonova vesmírného střediska. Ale jeho záznam, Shannon, končí misemi Zodiac. Víš, o co jde?“

„Dvanáct lodí nasazovaných od sedmdesátých let zhruba do roku 1989. Ještě přede mnou. Tři z těch lodí jsou stále v provozu.“

„Aries, Cancer, Taurus,“ vyjmenoval O'Connor. „Zbylých devět se nikdy nevrátilo, stovky ztracených

životů. Katastrofa. A *Taurus* –“

„*Taurus* objevil Terminus,“ řekla Mossová. „Byli první.“ V rámci studia viděla policejní fotografie místa činu na USS *Taurus*. Loď odstartovala koncem roku 1986, ale vrátila se z daleké budoucnosti se zdecimovanou posádkou, z níž přežilo jen pár lidí. Drsné snímky mrtvých a varování napsaných jejich vlastní krví.

„Patrick Mursult je vedený jako pohřešovaný v boji, protože byl členem posádky USS *Libra*,“ řekl O'Connor. „*Libra* se pokládá za ztracenou, Shannon.“

Ztratil se v Hlubinách, ale teď se znovu vynořil. „Jak je to možné?“ zeptala se. Mossová pozorovala starty VKS, viděla, jak lodě odlétají do Hlubin a ve vteřině se vracejí, téměř okamžitě – lodě se jenom zamihotaly, i když posádka mezitím třeba cestovala galaxiemi a během té chvilky prožila několik let. Zvláštní pocit, vidět člověka nastupovat do lodi jako mladíka a ve chvílce vystupovat zestárlého a v důchodovém věku. Občas ovšem loď VKS odstartovala a nevrátila se – prostě beze stopy zmizela. Tyto lodě se považovaly za nenávratně ztracené. Buď je poškodilo kosmické smetí, nebo je poslali do hořícího slunce, nebo je pozřela černá díra, či spíše utrpěly technickou poruchu, která se ukázala jako katastrofální. Mohl za tím být i úplně jiný důvod – ale ty lodě se nikdy nevrátily ani se neobjevily jinde. Když loď zmizela, pak byla ztracená a její posádka mrtvá, považovaná za pohřešovanou v boji, protože těla se nikdy nenašla. „Pokud se *Libra* ztratila, pak by Patrick Mursult neměl existovat. Nebo nebyl na palubě. Možná je to dezertér? Nebo se vůbec nenalodil?“

„Jak je to s *Librou* a Mursultem, musíme objasnit,“ řekl O'Connor. „Proto tě přizvali. Musíme zadržet Mursulta a zjistit, co se s ním dělo.“

„Podle Brocka ten chlap žil mimo systém, všechno bylo napsané na jeho ženu, až na pár padělaných průkazů a falešný řidičák. Máme svědky, kteří Mursulta znají osobně – nemyslím, že máme co do činění s falešnou identitou nebo něčím takovým. Žil tady v Canonsburgu, všem přímo na očích.“

„Nikdo po něm nepátral,“ řekl O'Connor. „Vědělo se jen to, že Patrick Mursult zmizel se všemi ostatními z *Libry*. Když tě nikdo nehledá, můžeš se schovávat dlouho.“

„Teď už ho hledá spousta lidí.“

„Shannon, zvláštní agent Brock se zmínil, že máš k místu činu osobní vztah –“

„Jsem v pohodě,“ ujistila ho Mossová. „Bydlela tam kamarádka z dětství. A včera v noci to tam bylo hrozné, ale jsem naprosto v pořádku.“

„Mohu ti poskytnout další agenty, pokud se domníváš, že potřebuješ pomoc,“ nabídl jí O'Connor.

„Zvládám to,“ řekla a pomyslela na Jessiku Mursultovou, na její vykuchané tělo. Na ložnici Courtney Gimmové, v níž Mossová snila o tom, jak pošle Canonsburg k vodě. Z toho pokoje se nikdo nikdy nedostal. „Jsem v pořádku,“ zopakovala. „Soustředím se na Patricka Mursulta.“

„Jaký máš na to celé názor?“ zeptal se.

Pomyslela na ruku ženy pokrytou krví, na chybějící nehty. „V tuto chvíli to vypadá na domácí násilí. Domnívám se, že Mursulta brzy najdeme – jeho obličej je plný zpráv. Bez ohledu na jeho armádní zařazení a komplikace ohledně *Libry* víte stejně dobře jako já, že se to pravděpodobně zjednoduší na spor o peníze nebo nevěru. Něco rychlého a brutálního, ale normálního. Vytrhal jim nehty – nevím, z jakého důvodu. Víc agentů se může hodit, až ho zadržíme. Měl byste vědět, že ta pohřešovaná dívka je kus.“

„Viděl jsem ji v pátrání,“ řekl O'Connor.

„Čekám, že zájem médií poroste se zveřejňováním Marianiny fotky,“ řekla, protože věděla, že účast médií je trnem v oku VKS. „Nebude trvat dlouho, a někdo se začne ptát, co je Mursult vlastně zač.“

„Tím se už zabýváme,“ řekl O'Connor. „FBI spolupracuje. Naši ředitelé si promluvili – máme memorandum o shodě při tomto vyšetřování. Mají dost lidí, aby si poradili s dotazy ze strany médií a přiměli je pátrat po Marian.“

„Právě probíhá tisková konference,“ řekla Marian. Napadlo ji, že její matka se velice pravděpodobně dívá. *Zatraceně*, pomyslela si – její matka sledovala místní drby jako ostříž, veškeré novinky o týraných zvířatech, domovních požárech, domácím násilí. *Měla bych jí zavolat*. Její matka si Cricketwood Court určitě pamatuje – všechna odpoledne, kdy vysazovala dceru u domu její nejlepší kamarádky. Jakmile se Mossová s O'Connorem rozloučila, vytočila matčino číslo. Po dvou zazvoněních se ozval záznamník.

„Mami, tady Shan,“ řekla. „Mami, zvedni to, jestli tam jsi. Večer se zastavím. Nedělej si starosti kvůli zprávám. Brzy si promluvíme.“

Nestor tiše zaklepal na dveře.

„Pojeďme,“ řekl.

Mossová zaklapla mobil. „Kam jedeme?“ zeptala se.
„Máme ten pick-up,“ řekl. „Právě to nahlásila policejní hlídka. Pojeď se mnou.“

Červený ram patřil Elriku Fleeceovi. Propadlý řidičák, propadlá značka, adresa někde u Barthollow Ford Branch poblíž Dents Runu a Manningtonu. Místní policajti ho nejspíš dobře znali, byl to agresivní opilec, kterého museli občas vykázat z baru, ale žádná zatčení – veterán z Vietnamu, elektrikář bez papírů živící se příležitostnými melouchy. Nestor vezl Mossovou v suburbanu FBI, předjížděl pomalejší auta na mezistátní silnici, zatímco nízké pensylvánské kopečky ustupovaly vyšším vrchům Západní Virginie. Během hodinové jízdy se debata o Patricku Mursultovi proměnila v tlachání na osobní témata. Nestor pocházel ze Západní Virginie, z chudých poměrů. Pár let se živil jako fotograf na volné noze, než si našel stálejší práci u policejního oddělení v arizonském Phoenixu – fotografování otisků prstů a dokumentování míst činu. Když mu umíral otec, vrátil se domů do Západní Virginie. Mossová obezřetně hlídala, co na sebe prozradí – cítila nutkání se Nestorovi coby pozornému posluchači svěřovat, ale věděla, jak snadno se krytí jejího života i kariéry může rozpadnout.

„Asi nejsem zrovna sdílná.“

„Jsi opatrná,“ řekl Nestor, „a já to respektuju.“

Když dorazili na křižovatku s Barthollow Fork Branch, jako by svět zůstal za nimi a spolky je lesy. Silnice se stále zužovala, hustě obrostlé stromy se tlačily k silnici a příkrov větví bránil pronikání světla. Mossová skrz oponu lesa občas zahlédla domy na samotě, postavené daleko od cesty. Projeli kolem řady domů se základem z tvárnic – pastelové obložení měly vybledlé a flekaté od vody z prorezlých okapů. Jejich pozemky vypadaly jako vetešnictví. Mossová uvažovala, jak to asi zní, když se všechny ty stromy ohýbají větrem. Jakmile přešli dřevěný most spojující břehy vyschlého potoka, změnila se silnice v rozbahněnou cestu. Pak Nestor odbočil z Barthollow Fork na stezku tvořenou dvěma vyjetými brázdami v podrostu.

„Moc nevidím na cestu,“ postěžoval si. Mossová cítila, jak pneumatiky SUV najíždějí na velké kameny a chomáče vegetace, jak se auto snaží držet v brázdách cesty, přes kterou se natahovaly větve a pleskaly do oken.

„To mě podrž,“ řekl Nestor. „Jsme na místě.“

Když vjeli na mýtinu, zableskla se červená barva – zadní víko korby Dodge Ram. Starší model, tak z 80. let, ale odpovídal popisu, třešňově červený až na místa na dveřích rozežraná rzí, jižanská vlajka mezi desítkami vybledlých a napůl oloupaných samolepek. JIH POVSTANE. Nálepka s Calvinem močícím na logo Fordu. Pistole, TOTO AUTO JE POD OCHRANOU SMITH & WESSONU. Na koleně vyrobený držák na pušky, prázdný, ale se stopami častého používání.

„Podívej se támhle,“ upozornil ji Nestor. „Co to je?“

Mossová, která zrovna vystupovala ze SUV, se podívala, kam Nestor ukazuje. „No kurva,“ neudržela se, když zahlédla kostry v lese. Sochy. Rozebrané jelení kostry pospojované pomocí drátu tak, aby vypadaly jako lidé s parohy a sítí měděných žil. Ze stromů visely za kotníky čtyři, s rozpaženýma rukama – ukřížované obličejem dolů. *Terminus*, pomyslela si. Ten chlap ví o *Terminu*. Dům byl v hrozném stavu, střecha se propadala dovnitř, jako by se celý roztékal. Mossová šla za Nestorem po chodníčku z plochých kamenů, napůl zanořených do bahna. Hromada kostí hlodavců u vstupních dveří – hlavně svišti a veverka. Na trávě ležely jelení kostry, aby je vysušilo slunce.

„Myslíš, že je tady?“ zeptala se Mossová.

„Netuším. Má tu auto,“ řekl Nestor. „Možná se šel projít.“

„Co mají znamenat všechny ty kosti?“

Nestor se zasmál. „Krucí, to nevím –“

Ostrý zápach hniloby udeřil Mossovou a Nestora jako přílivová vlna – *smrt. Marian*, napadlo Mossovou. Vytáhla zbraň stejně jako Nestor. Vstupní dveře tvořilo chatrné síto a zkroucená překližková deska hemžící se mouchami, které se s hlasitým bzučením vznesly, když do ní Mossová strčila. Jako by na ni fyzicky nalehl těžký zápach – pokryl jí jazyk, dýchací cesty, houbovitě se šířil v ústech. Smrt, mokrá kožešina, výkaly. Oči se jí zalily slzami.

„Marian?“ zavolala.

Bzukot, jako by vzduch ožil – narážely do ní mouchy, Nestor se jí držel po boku. Potemnělá přední místnost. Zdi pokrýval koberec ze zvířecích kůže – pruhované mývalí kožky, břidlicově šedé veverka, hnědí svišti – náhle si uvědomila, že se dívá na nástěnnou malbu vytvořenou z kožešin, na zvlněnou krajinu, v níž

bílé králičí kožky představují vrcholky pokryté sněhem. *Pohoří – nástěnná malba pohoří, vytvořená z kožešin.*

„Marian?“ Při dýchání jí do plic proudil vzduch prostoupený hnilobou. Přes rty jí lezla moucha – trhla sebou a odfoukla ji. Měla z much hrůzu, děsila se toho, co mohou znamenat – bála se, že objeví Marianino tělo. *Jenom ne tady, tady ne –*

„FBI,“ ozval se Nestor. „Federální agenti.“

Mossová se s pozdviženou zbraní přesunula do vedlejšího pokoje – byla to větší místnost s kuchyňským koutem a televizí s pokojovou anténou obalenou alobalem. Běžela v ní nějaká soutěž. Nacistické vlajky po zdech, další nastřelené ke stropu. Černé prapory s bílými blesky SS. Smaragdové vlajky s bílými hlavami jelenů se svastikami mezi parohy. Šílenec, pomyslela si – ale byla vyděšená, jako by objevila bránu do pekla. Podlahu hemžící se černými mravenci pokrývaly prázdné plechovky od piva a limonád.

„Tady,“ řekl Nestor. „Sem.“

Chodba do zadní části domu lemovaná nahodile rozvěšenou změtí různých zrcadel. Na podlaze leželo cosi zabalené do pytlů na odpadky, tělo, plast byl tak hustě pokrytý tečkami bílých červů a mouchami, až se zdálo, jako by se pytel plazil. Nestor si stáhl rukáv přes ruku, zatáhl za igelit – Mossová čekala bledý Marianin obličej, ale tenhle pokrýval černý kožich. Bezzubé rudé dásně, černé oči jako skleněné kuličky.

„Kristepane,“ ulevil si Nestor a uskočil. „Co to je? Zkurvenej medvěd?“

Mossová pokračovala dál chodbou, donekonečna se odrážela v zrcadlech. *Co je to za místo?* – ale nějakým způsobem design chápala, do jisté míry v ní narůstalo poznání. Ta zrcadla v chodbě, její odrazy – cosi na tomto místě v ní probouzelo vzpomínky, a ona pomyslela na zasněženou krajinu, na chůzi závějemi v oranžovém skafandru, na takovou zimu, že vítr unášel střípky ledu. Minula koupelnu, pak ložnici – matrace na podlaze, lodní vak v nohách lůžka. Šla kolem zrcadel až k hlavní ložnici vzadu, a když nahlédla dovnitř, uslyšela se křičet.

Muž se oběsil na stromě vyrobeném z kostí – na skulptuře stromu z kostí, železa a měděného drátu. Zdi i strop místnosti byly obložené zrcadly, takže se odrazy oběšeného muže donekonečna opakovaly. Visel z kostěných větví, s opuchlým obličejem a fialovou hroudou místo jazyka. Měl značnou nadváhu, bachraté bílé tělo se hemžilo mouchami. Mossová přistoupila blíž, zvednutou zbraň v třesoucích se rukou, a spatřila, jak se odráží v zrcadlech spolu s mrtvým. Tohle místo bylo zpodobněním – přemohl ji pocit *návratu* – zrcadlová chodba a strom z kostí v zrcadlové místnosti odkrývaly vzpomínky, které se Mossová snažila léta potlačit, vzpomínky na její ukřižování, na hukot černé řeky dole. Tyhle místnosti však její paměti pomohly. Rozpomenula se na led, na vzduch, který se kolem ní chvěl jako zrcadlový štít. Viděla ten strom, když navštívila Terminus, donekonečna se opakující strom v barvě vybělených kostí. Fleece scénu zrekonstruoval, jako by krajinu vytáhl přímo z její mysli.

„Pojďme,“ řekl Nestor, položil jí ruce na ramena a vyvedl ji z místnosti. „Marian tu není. Jdeme.“

Než dorazila mobilní vyšetřovací jednotka FBI, bránil vstupu na pozemek na Barthollow Fork Branch šerif z okresu Brooke. Federálové vytáhli z domu rozkládající se tělo medvěda a odtáhli je do lesa. Pak odřízli a sundali Elrika Fleece, což si vzhledem k rozměrům mrtvolky vyžádalo několik mužů. Medvěd byl rozřezaný – stažený, vykostěný a vykuchaný. Technici zdokumentovali Fleeceovo obydlí, jako by se jednalo o místo činu, ale rychle se mezi nimi šířil názor, že příčinou jeho smrti byla sebevražda a visel na stromě z kostí minimálně den, ne-li déle. Mossová sledovala, jak muži vezou zakryté Fleeceovo tělo na pojízdném lůžku a nakládají je do sanitky, aby je odvezli do Charlestonu na pitvu. *Všechno, na co se podívám, pokryje led,* pomyslela si, a jako by téměř cítila, jak k ní led proniká odněkud z budoucnosti. Šla po kraji Fleeceova pozemku do lesa a pokračovala po stezce vedoucí ke čtyřem kostrám visícím z větví za kotníky. Byly vyrobené s otřesnou vynalézavostí – měděný drát ovíjející jelení kosti naznačoval žíly a svaly. Jak se dozvěděl o Terminu, o viselcích? Mossová si představila, jak Patrick Mursult, ztrápený budoucím koncem světa, šeptá své vize Fleeceovi – nebo to Fleece možná viděl sám, možná to byl další z námořníků z *Libry*, který se náhle objevil, jiný přízrak. Mezi námořníky VKS byla vysoká míra sebevražd. Mossová byla svědkem několika pitev mužů, kteří se oběsili, podřízli si žíly nebo ukončili vlastní životy pomocí střelné zbraně, zlomených mužů, kteří se nedokázali vrátit do loudavého tempa normálního času. O'Connor by dokázal potvrdit, jestli Fleece patřil pod VKS, ale Mossová si byla stále jistější, že se jedná o dalšího námořníka, v jehož záznamech se píše „pohřešovaný v boji“. Zasllechla kroky – podrostem se za ní prodíral Nestor.

„Hele, jsi v pohodě?“ zeptal se. „Vytratila ses odtamtud.“

„Třídím si myšlenky. Už jsi někdy viděl něco podobného?“